

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7Csp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120200804
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120200804.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobcu: V. D., I.. XX.XX.XXXX, Z. B. XX, XXX XX B., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.582,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.093,10 Eur odo dňa 25. januára 2020 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 489 Eur odo dňa 14. septembra 2021 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu žalobcu z a m i e t a.

III. Žalobca má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Prešov číslo konania 7Csp/12/2020-113 zo dňa 04. mája 2020 súd žalobu žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia rozhodol, že žalovaný má vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, určil zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve u úvere v časti 3, bod 5, ako aj v časti 5, bod 5.6 za neprijateľnú zmluvnú podmienku a v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok rozhodol, že žalobca má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobu žalobcu súd z dôvodu úspešne vznesenej námietky premlčania žalovaným zamietol. Zároveň mal za to, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná pokiaľ ide o určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

2. Uznesením Krajského súdu v Prešove číslo konania 12CoCsp/37/2020-191 zo dňa 11. marca 2021 Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok súdu 1. stupňa vo výrokoch I. a II. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že súd 1. inštancie nesprávne vyhodnotil začiatok plynutia premlčacej doby. Odvolací súd žalobcom vznesené odvolacie námietky považoval za dôvodné, preto odvolaciemu súdu neostávalo nič iné ako rozsudok súdu 1. stupňa zrušiť. Úlohou súdu bude vec znova prejednať, zaoberať sa v spore, či uzatvorená zmluva spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti a opätovne vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania žalovaným vo vzťahu k plynutiu subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby.

3. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vec opätovne prejednal a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu a zistil tento skutkový stav:

4. Dňa 26. mája 2011 bola medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom podpísaná Zmluva o úvere Č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 57,29 Eur pri celkovej výške nákladov 1.720,80 Eur. Dátum konečnej splatnosti bol dohodnutý na 15.marec 2017, prvá splátka bola splatná dňom 15.06.2011, úroková sadzba predstavovala 24,5 %, počet mesačných splátok bol 70, priemerná RPMN predstavovala 17,62 % a RPMN bolo vo výške 27,45 %.

5. V článku 5 Zmluvy o úvere sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10 druhej časti všeobecných obchodných podmienok. Klient berie na vedomie, že rozhodnutie rozhodcovského súdu je konečné a záväzné a jeho zrušenia žalobou na súde sa môže domáhať len z dôvodov uvedených v Zákone číslo 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

6. Podľa článku 5.5 Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička - šikovná rezerva, banky od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: 1. na poplatky podľa sadzobníka, 2. úrok z omeškania, 3. úrok z úveru, 4. splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok banky voči klientovi sa platby klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.

7. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd za preukázané, že žalobca zaplatil žalovanému titulom poskytnutého úveru sumu 3.582,10 Eur.

8. Z predloženého prehlásenia zo dňa 02.01.2020 Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vyplýva, že dňa 17. mája 2019 žalobca predložil združeniu Zmluvu o úvere zo dňa 26. mája 2011. Združenie ho informovalo, že táto zmluva je bezúročná a bezpoplatková, rovnako obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, z tohto dôvodu má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.093,10 Eur.

9. Podľa článku 10.2 druhej časti Všeobecných obchodných podmienok, bod 10.22, banka a klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb, bankových produktov alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej zmluvy.

10. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 13. septembra 2020 rozšíril žalobný návrh v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia o zaplatenie sumy vo výške 489 Eur a to z dôvodu, že z výpisu, ktorý predložil z účtu žalovaný vyplýva, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 2.000 Eur, z toho zaplatil istinu 569,62 Eur, úroky 2.711,66 Eur, ako aj poplatky 300,82 Eur, čo spolu činí sumu 3.582,10 Eur. Bezdôvodné obohatenie tak rozšíril o zaplatenie sumy 489 Eur a žiadal, aby súd uložil povinnosť žalovanému vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 1.582,10 Eur. Súd zmenu žalobného petitu jeho rozšírením pripustil na pojednávaní konanom dňa 13. septembra 2021. Právny zástupca žalovaného zotrval na svojej právnej argumentácii, žalobu žiadal v celom rozsahu zamietnuť.

11. Na základe takto zisteného skutkového stavu, súd právne uzatvára:

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 455 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Takisto sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje prijatie plnenia z hry alebo stávky uzavretej medzi fyzickými osobami a vrátenie peňazí požičaných do hry alebo stávky; na súde sa však týchto plnení nemožno domáhať.

12. Medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 26. mája 2011 uzatvorená Zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa zaviazal splácať v mesačných splátkach 57,29 Eur, s dátumom konečnej splatnosti 15. marca 2017, počtom splátok 70, RPMN banky predstavovalo 27,45 %. Žalobca bol toho názoru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť - dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd sa s touto argumentáciou žalobcu v celom rozsahu nestotožňuje, nakoľko z bodu 3 uzatvorenej zmluvy o úvere podľa názoru súdu aj pre priemerného spotrebiteľa vyplýva celková doba, ako aj termín konečnej splatnosti úveru, keď je tam jasne deklarovaný dátum 15. marca 2017 ako dátum, kedy zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným má byť ukončený. Priemerný spotrebiteľ je vymedzený dnes dobre známou formulou Gut Springenheide. Súdny dvor ES zadefinoval priemerného spotrebiteľa ako v rozumnej miere pozorného a opatrného bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov. V zmluve je presne uvedené, že dátum konečnej splatnosti úveru predstavuje 15. marca 2017. Je možné uzavrieť, že doba trvania zmluvy a dátum konečnej splatnosti sú v danom prípade totožným údajom a aj pre priemerného spotrebiteľa je zrejmé, že zmluvný vzťah je ukončený dňom 15. marca 2017. Súd sa však stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že v zmluve absentuje celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. V Zmluve o úvere zo dňa 26. mája 2011 je uvedené, „celková čiastka úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom.“ Súd je toho názoru, že v zmluve o úvere nie je uvedená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako obligatórna náležitosť zmluvy a náležitosť, ktorú stanovuje zákon. Tento údaj v článku 3 Zmluvy o úvere absentuje. Pokiaľ ide o predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, súd poukazuje na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 183/2020 zo dňa 24.02.2021, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval: „Z dikcie zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.“

13. Rovnako súd súhlasí s názorom žalobcu, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedená celková výška nákladov. Pri počte splátok 70 a výške splátky 57,29 Eur je spotrebiteľ na úver povinný zaplatiť 2010,30 Eur ($4010,30 - 2000 = 2010,30$), pričom v zmluve je uvedená celková výška nákladov 1.720,80 Eur, ktorá nekorešponduje s daným výpočtom.

14. Žalobca namietal, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedená výška RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona číslo 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. V zmluve o úvere je uvedené RPMN 27,45 %. Žalobca k žalobe predložil výpočet RPMN, podľa ktorého je výška RPMN 30,89 %. Podľa prepočtu súdu pri čerpaní úveru dňa 23. mája 2011, výške úveru 2.000 Eur, výške mesačnej splátky 57,29 Eur a počte splátok 70, RPMN predstavuje 30,50 %, pričom na túto skutočnosť upozornil súd na pojednávaní právneho zástupcu žalovaného dňa 13. septembra 2021. Právny zástupca žalovaného uviedol, že do výšky RPMN nebolo zarátané poistné, nakoľko zo zmluvy o úvere, ako aj z bodu 11.1 obchodných podmienok vyplýva dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia, nie nevyhnutnosť pre uzatvorenie zmluvy o úvere. Žalovaný bol toho názoru, že žalobca sa sám rozhodol poistiť si úver, slobodne uzatvoril poistenie úveru, ktoré nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere. Žalovaný bol teda toho názoru, že platby poistného neboli súčasťou celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru, a teda správne neboli zohľadnené ani vo výpočte RPMN. Táto skutočnosť má zároveň vplyv aj na celkovú výšku nákladov spojených s úverom, u ktorej má žalovaný za to, že je v zmluve o úvere uvedená správne. S uvedeným právnym názorom, že poplatok týkajúci sa poistného bol dobrovoľný a žalobca sa sám slobodne mal rozhodnúť pre poistenie úveru, súd v žiadnom prípade nesúhlasí, pričom v tomto smere poukazuje na samotné znenie Zmluvy o úvere zo dňa 26. mája 2011, kde v zmluve, v úvodnej časti je uvedené, že žalobca žiada o poistenie schopnosti splácať úver a vyhlasuje, že spĺňa podmienky pre vznik zvoleného súboru poistenia a zároveň žiada o základný súbor a spĺňa podmienky. Z uvedeného textu zmluvy podľa názoru súdu absolútne nevyplýva, aby išlo o slobodu v rozhodovaní žalobcu pre uzatvorenie poplatku za poistné. Výška mesačnej splátky poistného, ako aj akékoľvek podmienky, čo predstavuje základný súbor poistenia z tejto Zmluvy o úvere zo dňa 26. mája 2011 vôbec nevyplýva. Súdu je zrejmé pri vypočítaní spotrebiteľov v iných obdobných súdnych sporoch, že sa jedná o formulár zmluvy, ktorý žalobca ako priemerný spotrebiteľ pri podpise zmluvy o úvere nemá možnosť nijakým spôsobom ovplyvniť ak chce získať úver. Z tohto dôvodu súd vyhodnocuje, že sa nejednalo o dobrovoľnú službu, ale išlo o povinný poplatok, ktorý bol povinný žalobca zaplatiť, a teda tento údaj mal byť veriteľom zohľadnený vo výpočte RPMN, čo sa nestalo. Z tohto dôvodu súd môže konštatovať, že zmluva o úvere obsahuje podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona číslo 129/2010 Z.z. nesprávny údaj o výpočte RPMN. Súd tak uzatvára, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 1 písm. a), ako aj písm. b) Zákona číslo 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a to pre absenciu celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, ako aj z dôvodu, že v zmluve je podľa názoru súdu nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, a to v neprospech spotrebiteľa.

15. Nespornou skutočnosťou medzi stranami sporu podľa výpisu z účtu, ktoré predložil súdu žalovaný je, že žalobcovi bol poskytnutý úver 2.000 Eur a zaplatil istinu 569,62 Eur, úroky 2.711,66 Eur a poplatky 300,82 Eur. Spolu tak žalobca na daný úver zaplatil sumu 3.582,10 Eur. Keďže súd vyhodnotil, že daný úver je bezúročný a bezpoplatkový, vznikol mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.582,10 Eur. Rozšírenie žalobného návrhu o sumu 489 Eur s príslušenstvom oproti pôvodnému žalobnému návrhu, súd pripustil uznesením na pojednávaní konanom dňa 13. septembra 2021. Nespornou skutočnosťou medzi stranami sporu bola skutočnosť, že žalobca preplatil prvýkrát sumu istiny dňa 17. marca 2014 o sumu 40,10 Eur. Následne platil splátky od 24. apríla 2014 do 08. septembra 2017.

16. V spore sa bolo potrebné pri nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zaoberať vznesenou námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Súd v tomto smere viazaný názorom uvedeným v Uznesení Krajského súdu v Prešove č.k. 12CoCsp/37/2020-191 zo dňa 11. marca 2021, kde odvolací súd uviedol, že od dátumu 17. mája 2019, t.j. od podpísania vyjadrenia Združenia na ochranu spotrebiteľa občana HOOS zo dňa 02.01.2020 (číslo listu 19 súdneho spisu) vyplýva, že dňa 17. mája 2019 im žalobca predložil Zmluvu o úvere, pričom ho informovali o tom, že sa považuje za bezúročný a bezúrokovú a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému v sume 1.093,10 Eur. Odvolací súd konštatoval, že od tohto dátumu, t.j. od 17. mája 2019 je možné začať počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby, ktorá by žalobcovi uplynula 17. mája 2021, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 16.01.2020. Z uvedeného je preto možné ustáliť, že žaloba žalobcu bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Odvolací súd v tomto smere poukázal aj na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 430/2018 zo dňa 05. decembra 2018, v ktorom Ústavný súd podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré uvedenú skutočnosť potvrdilo aj písomne. Aj s ohľadom na tento záver Ústavného súdu Slovenskej republiky možno mať za to, že záver súdu 1. inštancie o

premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby nebol správny a rovnako neobstojí ani dôvod neprihliadnutia súdu na predložené prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Odvolací súd v bode 24 svojho odôvodnenia tak konštatoval, že žalobca podal žalobu v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

17. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, odvolací súd poukázal na bod 42 v spojení so záverom písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C - 485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky, má pre uplatnenie 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Súdu je zrejmá rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove pri aplikácii 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z jednotlivých rozhodnutí odvolacieho súdu, súd vyberá napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 5Co/153/2018 zo dňa 16. apríla 2019, 19Co/149/2018 zo dňa 30. mája 2019. Z právnych záverov týchto rozhodnutí vyplýva, že u obchodníka platí nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon a ako profesionál zákon musí poznať, lebo je to jeden z jeho pracovných nástrojov a na rozdiel od spotrebiteľa aj vie, ako má s právom naložiť, a teda či sa vedome a úmyselne rozhodne, že sa bude na úkor spotrebiteľa nezákonne prijímaním nedôvodných platieb obohacovať. Zákon pritom obchodníkovi ukladá, čo má zmluva obsahovať, aby transparentne informovala spotrebiteľa, k čomu sa spotrebiteľ zaväzuje. Obchodník vie, že zmluva musí obsahovať správne RPMN, čestné úroky a poplatky, ale do zmluvy predpísané správne a úplne náležitosti nedá a nečestné úroky a poplatky sofistikovane zakrýva jednak ich rôznym rozčlenením v zmluve a jednak ich rozdelením aj do vedľajších ustanovení. Ako profesionál tak robí pre to, že tak chce urobiť, aj keď vie, že nekoná v súlade so zákonom.

18. Súd aplikoval v danom prípade 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu minimálne poukazujúc na nepriamy úmysel žalovaného získať od žalobcu bezdôvodné obohatenie opierajúc svoj záver o predmet činnosti žalovaného, ktorý ho zaväzuje poznať predpisy z oblasti spotrebiteľského práva. Rovnako tak právne následky spojené s ich porušením. Súd uvádza aj Uznesenie Krajského súdu v Prešove číslo konania 24Co/11/2018 - 147 zo dňa 13. decembra 2018, podľa ktorého: „ Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu 1. inštancie o plynutí 10-ročnej objektívnej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný poskytuje spotrebiteľské úvery v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. V predmetnom právnom vzťahu vystupuje v pozícii profesionála, u ktorého je nevyhnutné prezumovať čo najvyššiu mieru znalosti spotrebiteľského práva. Žalovaný sa zodpovednosti za uzatvorenie imperfektnej zmluvy nemôže zbaviť, ani s poukazom na ignorantia iuris non excusat uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, či použije neprijateľnú zmluvnú podmienku, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzatvorením zmluvy bez uvedenia obligatórnych obsahových náležitostí a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Záver o potrebe aplikácie trojročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.“ Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vznikalo každou jednotlivou uskutočnenou splátkou nad rámec poskytnutej istiny úveru.“

19. Ako to súd už konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, žalobca prvýkrát preplatil sumy istiny poskytnutého úveru o sumu 40,10 Eur pri splátke splatnej 17. marca 2014 a týmto dňom mal zaplatenú istinu poskytnutého úveru 2.000 Eur. Od tohto okamihu, t.j. od 17. marca 2014 prijímal žalovaný jednotlivé splátky úverov až do dňa 08. septembra 2017 bez právneho dôvodu. Žalobca tak celkovo na daný úver zaplatil sumu 3.582,10 Eur pri poskytnutí úveru 2.000 Eur. Pri aplikácii 10-ročnej objektívnej premlčacej doby a splatnosti splátok, ktorými preplatil istinu poskytnutého úveru, t.j. odo dňa 17. marca 2014 do 08. septembra 2017, s poukazom na doručenie žaloby na súd dňom 16.1.2020 nie je žiadna splátka požadovaného bezdôvodného obohatenia premlčaná, a to v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe. Z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.582,10 Eur. Sumu 1.093,10 Eur požadoval žalobca žalobou, ktorá bola súdu doručená 16.01.2020, žaloba bola žalovanému doručená dňa 24.01.2020, preto súd z tejto sumy priznal v súlade s

§ 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády číslo 87/1995 Z.z. žalobcoví úrok z omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému. Žalobný návrh o sumu 489 Eur rozšíril žalobca však až na pojednávaní dňa 13. septembra 2020 a súd túto zmenu v celom rozsahu pripustil. Súd je však toho názoru, že z tejto sumy, t.j. zo sumy 489 Eur patria žalobcoví úroky z omeškania až deň nasledujúci po tom, čo táto zmena bola súdom pripustená, t.j. od 14. septembra 2021. Žaloba žalobcu v časti požadovaného úroku z omeškania, keď aj zo sumy 489 Eur požadoval úroky z omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému bola ako nedôvodná zamietnutá.

20. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal nepatrný neúspech v časti požadovaného úroku z omeškania, preto mu súd priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.